

1960-02-0013-0020

ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਅਜੇ ਬੀਮਾ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਡੀ ਫਾਲਸ਼ੋ ਅਤੇ ਜੀ ਐਲ ਚੋਪੜਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1957 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ: 433-ਡੀ.

Evacuee Interest (Separation) Act (LXIV of 1951) — ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ—ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) — ਆਰਟੀਕਲ 249, 379(1) ਅਤੇ 392 — ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ — ਇਵੈਕਿਊ ਵਿਆਜ (ਵੱਖਰਾ) ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਐਕਟ (ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 19 ਦਾ XXIV) ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਇਵੈਕਿਊ ਵਿਆਜ (ਵੱਖਰਾ) ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਐਕਟ (VI ਦਾ 1953) - ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

1960-02-0013-0020

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1951 ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ 31 ਅਕਤੂਬਰ 1951 ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਭਾਗ V ਦੇ ਅਧਿਆਇ ॥ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ 1952 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਆਮ ਚੋਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 392 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 249 (1) ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦਾ ਮਤਾ 5 ਜੂਨ, 1951 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ 4 ਜੂਨ 1952 ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ 4 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। .

ਪਰ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. XXI) ਅਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਂਡ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਐਕਟ (VI ਦਾ 1953), ਜੋ ਕਿ 15 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਵੈਕਿਊ ਵਿਆਜ (ਵੱਖਰਾਤਾ) ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ।

1960-02-0013-0020

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਉਹ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ

ਨਰਾਇਣ ਸ਼ੰਕਰ ਅਤੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਭਸੀਨ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਫਾਲਸ਼ੈ ਜੇ.—ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਵੈਕਿਊਏ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (ਨੰਬਰ LXIV ਆਫ 1951) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ Evacuee Interest (Separation) Act ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਕਿ ਇਹ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋਣਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀ ਨੰਬਰ ॥ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 249 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ, ਸੰਸਦ ਰਾਜ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਆਰਟੀਕਲ 249 ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਆਰਟੀਕਲ 249 ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ :]

ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਇਹ ਮਤਾ ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਅਪ੍ਰਗਟਡ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਟੀਕਲ 249 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ। ਲਿਆ ਗਿਆ ਮਤਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ: -

"ਜਦੋਂ ਕਿ ਕੁਝ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਬਿਹਤਰ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਰਾਜ ਸੂਚੀ

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸਦਨ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 249 ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 392 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਨੂੰ 15 ਜਨਵਰੀ 1951 ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਰਾਜ ਸੂਚੀ ਦੇ ਇੰਦਰਾਜ਼ 18 ਅਤੇ 30 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਧਿਕਾਰ, ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਤਬਾਦਲਾ ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋਣਾ; ਮੁਦਰਾ-ਉਧਾਰ ਅਤੇ ਪੈਸਾ-ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਰਾਹਤ.

ਧਾਰਾ 392, ਧਾਰਾ (1) ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ: -"ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦਿਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਰੂਪਾਂਤਰਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੋਧ, ਜੋੜ ਜਾਂ ਛੱਡਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਮੁਨਾਸਬ ਸਮਝੇ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਭਾਗ V ਦੇ ਅਧਿਆਏ II ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਠਿਤ

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸੰਸਦ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਬਹਿਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਰਟੀਕਲ 392(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਹੜੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੋਣ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 379 (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: -

"ਜਦ ਤੱਕ ਸੰਸਦ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਸਦਨਾਂ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਡੇਮੀਨੀਅਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੰਸਥਾ ਆਰਜ਼ੀ ਸੰਸਦ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਸੰਸਦ 'ਤੇ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਏਗਾ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ 31 ਅਕਤੂਬਰ 1951 ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਅਪ੍ਰਗਟਡ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ 1952 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਆਮ ਚੋਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਭਾਗ V ਦੇ ਚੈਪਟਰ II ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ 392 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ

1960-02-0013-0020

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਐਕਟ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ 31 ਅਕਤੂਬਰ 1953 ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਰਟੀਕਲ 249 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਗਲਤ ਪੜਚੋਲ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਮਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਾਪੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਮਤਾ 5 ਜੂਨ 1951 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ 4 ਜੂਨ 1952 ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਕੋਈ ਵੀ ਐਕਟ 4 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਹ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਐਕਟ (ਨੰਬਰ 6 ਆਫ 1953) ਦੁਆਰਾ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਿਛੇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਨੂੰ 1

1960-02-0013-0020

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਨਵੰਬਰ 1956 ਤੋਂ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. XXI) ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੂੰ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 9 ਅਕਤੂਬਰ 1953 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ 15 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਮੰਨੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

'ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 249 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਤੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 1951 ਵਿੱਚ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ 1951 ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਇਵੈਕੂਏ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਨਿਕਾਸੀ ਦੋਵੇਂ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧ ਰਾਜ ਸੂਚੀ ਵਿਚਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸੰਸਦ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 249 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਤੇ ਰਾਹੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਤੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ 14 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ।

1960-02-0013-0020

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

15 ਦਸੰਬਰ 1952 ਤੋਂ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ (ਜੋ ਰਾਜ ਸੂਚੀ ਵਿਚਲੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ) ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੱਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 14 ਦਸੰਬਰ, 1952 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਸੰਬੰਧੀ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ:

-“ਸੈਕਸ਼ਨ 2. ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ 1951 ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਕੋਲ ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਯੂਨੀਅਨ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਓਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਵੈਧ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

“ਸੈਕਸ਼ਨ 3. ਕੋਈ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ 14 ਦਸੰਬਰ 1952 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1951 (1951 ਦਾ LXIV) ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਸਦ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਟਿਆਲਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਯੂਨੀਅਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਿਸ ਦਿਨ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਦਿਨ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 2 ਲਾਗੂ ਸੀ।"

ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਭਾਵੀ ਨੁਕਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਮੌਜੂਦ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਉਸ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ ਅੰਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਸਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਸੀ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਹੋਰ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮਤੇ ਦੀ ਮਿਆਦ 4 ਜੂਨ 1952 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਆਦ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ 4 ਦਸੰਬਰ 1952 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ ਦੋਵਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ

1960-02-0013-0020

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 14 ਦਸੰਬਰ 1952 ਸੀ, ਨਾ ਕਿ 4 ਦਸੰਬਰ, 1952।

ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ 4 ਤੋਂ 14 ਦਸੰਬਰ 1952 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪਿਛਲਾ-ਪੱਖੀ ਕਾਨੂੰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਚੋਪੜਾ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

1960-02-0013-0020

ਨਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਉਰਫ਼ ਵਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ—ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

anju sehgal